

AD NOBILISSIMUM ADOLESCENTEM,
DN. FRIDERICUM DE SALHAUSEN, DE SUM-
mo hominis bono Ethico, cum Auditorum summo
applausu differentem.

Quod sit summum hominis bonum?
Dum tu mellifluo gutture disseris
O Fridrice, patris lepor,
Primatum juvenum fulgide floscule:
Ipsam te cata pulpita
Orantem aspiciunt suspiciuntq̄, quod
Verbis tam bene conditis
Et cum tam nitidis undiq̄ gestibus
Mentis sensa tua, nihil
Harescens, penito pectore proferas.
Auditorum adeo chorus
Omnis te stupet, & clamat: Hoc quid est?
Etas si tua primula
Tanto iudicio dexteritateq̄,
De rebus gravibus potest
Dissertare: vigor cum veniet tibi
Annorum melior, quis est
Qui possit similem se tibi sistere?
Maeste, o Nobilium decus,
Primatum Iuvenum fulgide floscule
Augesce innumeris modis:
Et preses patrie jure vocaberis.

Josephus Lautenbach Med.D. & Profes. & pro
tempore Acad. Giessenz Rector.

Ad

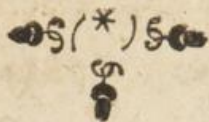

AD NOBILISSIMUM JUVENEM
FRIDERICUM A SALHAUSEN, &c.
Equitem Bohemum.

Jure velut reliquis præstantior esse putatur,
Qui claræ fulget Nobilitatis Avis.
Et cavet Antiquæ deflectere ab Indole pulchra
Stirpis, in externis spemq; locare bonis:
Sic illustre genus qui donis Palladis ornat,
Vivida perpetuæ nomina laudis habet:
Illud cum præstes Juvenis Generose, quis ergò
Te vera clarum Nobilitate neget?
Perge ut cœpisti, nec anhelò desine cursu
Virtutis pulchras impiger ire vias:
Perge voluptatem virtutis habere Novercam
Pro damno Juvenum, pernicieq; gravi.
Numina Musarum venerare Novena, *Boniq;*
In tenero *summi* pectore flagret Amor.
Inde tibi surgent laudes, aulisq; potentum
Salhausen nitidi fideris instar eris.

*Jeremias Vietor S S. Theolog. D. Pastor
Giessensis & Superintendens.*

No-

NOBILISSIMO ADOLESCENTI, DN.
FRIDERICO DE SALHAUSEN, EQUI TI BOHE-
mo, Epicureas voluptates gravi oratione vituperanti & con-
trà eam, quæ ex virtute est, felicitatem pro more Scho-
larum commendanti in Inclyta Academia

Gieffenâ

IOHANNES WINCKELMAN SS. THEOLOGIÆ
Doct̃or & Professor gratulatur.

QUàm benè conveniunt & in una sede morantur
Nobilitas generis, Laus & ab arte fluens!
Inscia nobilitas, Clara virtutis & expers
Quid præter stirpem, dic mihi, laudis habet?
Nobile stemma tibi, proavorum facta q̃q; laudi “
Sunt tum, si laudi sint tibi, quæ tua sunt. “
Ergò Salhusia gentis generosa propago,
Dum genus arte ornas, quàm Friderice sapis!
Artem si pietas cingat, virtusq; coronet,
Nobilitatis opes tum benè comptus habes.
Quas Paphium quia perdit opes opus, atq; Epicuri
Suavia, ceu pestes hæc fugienda fugis.
Hæc fugienda fugis, cunctis fugiendaq; suades
Eloquio, audivit quod nova Gieffa, tuo.
Maçte animi juvenis, non hîc subsistere fas est,
Altiùs ingenium tolle labore tuum.
Artis letus adi & virtutis calmina: Sic tu
Salhusiæ quondam lux eris ampla domus.

Quâ

— (*) —

QUA VIRTUTE, QUAE GENERE NOBILISSIMO
Iuveni, FRIDERICO de SALHAUSEN, conu-
ictori suo dilectissimo,

BALTHASAR MENTZERUS S.P.

AUrea pax, verbo divino congrua, ditat,
Et pietas florem nobilitatis habet.
Ritè facis, pulchrum quòd nominis omen adimplet,
Et virtute ornas & pietate genus.
Sic orare piè pergas, orare disertè,
Grata Deo dicens, grata Deo faciens:
Summo sic potière bono, duce & auspice Christo,
Quo melius nihil hic maximus orbis habet.

Ταινώτερον καλίστω.

AD DN. FRIDERICUM DE SALHAUSEN,

Perorantem:

Ἐπὶ Διφρημλικῶν

M. CHRISTOPHORI HELVICI, HEBRÆI-GRÆCI
PROFESSORIS.

EUge Salhusiacæ sic, ô spes maxima, stirpis
Perge imitando tuos & decorando tuos!
Scilicet hæc scala est ad Honoris nobile Templum,
Virtutum & Studii continuata gradu:
Cujus ad eximium priùs ascendere cacumen,
Qui jam sunt generis lumina magna tui,
Antiquo illustres Titulo; qui traditus olim est
Auspiciis, Cæsar MAXIME, spontè tuis.

D

Hi

Hi præiere viam: Preme tu vestigia, Non te
Destituit genii vis animive vigor.
Ipsa perorantem te audivit Musa, Lycei
Cum foret ingenti concomitata choro.
Audiit, & dixit: Tantum promittere nunquam
Hac de ætate mihi roboris ausa fui.
Major inest virtus ætate, peritia major
Elucetq; animi vis generosa tui.
Ah quanta hæc patri est, ah quanta futura voluptas,
Quando de gnato hæc audiet ille suo!

a) Illius esto tibi speculum velut, inclyta virtus:
Cæsari & Augusto sæpè probata fides.

Quin & b) Avi: Ducibus qui magnis intimus omni
Tempore consilii dexteritate fuit.

Quin & c) Fridrici & d) Wolffgangi vivida virtus,
Omnigena rerum cognitione potens.

Quin & uterq; animo volvatur e) Avunculus imo,
Saxonici egregium lumen uterq; soli.

a) Antonius de Salhausen in Bensen & Marckersdorff, &c. Eques
Bohemus, Generosâ pro sapia & heroâ virtute inclytus, splendore dignitatis
& auctoritate magnificus, Parens.

b) Abrahamus Bock in Klipp: & Salhausen, tribus Illustrissimis
Saxonia Electoribus Dn. Augusto, Dn. Christiano I. Dn. Friderico V Vil-
helmo Proelectori, & Dn. Christiano II. à Secretioribus Consiliis, tum aula
Mareschallus, & iudicii Provincialis (quod vocant) Lipsia Præses supre-
mus, Avus maternus.

c) Fridericus de Salhausen, in Schvvaden, Eques, &c. Nobile
Reip. literaria decus, literatorum Mecenas summus, magna virtute præ-
signis, Propatru Fil.

d) Wolffgangus de Salhausen, in Bensen & Marckersdorff,
Eques, &c. flos nobilitatis, Patruelis.

e) Johannes Adolphus Bock in Klipp: & Salhausen, Illustrissimi
Principis Saxonia Electoris Dn. Christiani II. Consiliarius primarius in
aula Dresdensi, & Abrahamus Bock in Bisen, Klipp: & Salhausen, &c.
Electoratibus Saxonici Consiliarius Provincialis, uterq; summum literarum
heroicæq; dignitatis ornamentum, Avunculi.

f) Jo-

Quin & magnanimi Lunari in Monte f) Toparchæ,
 Quem Doctrina beat, Consiliumq; beat.
 Quin & Hugoldus g) & h) Ernestus, duo munera Suadæ,
 Quos decorant animi nobilioris opes.
 Et qui primus erat i) JANUS memorandus ABRAMUS,
 Abramus doctæ Nobilitatis apex.
 Cui fluit è culto calamo dulcissima Pallas,
 Cui fundit pleno pocula vase Charis,
 Sive Latina velis Tullî senis aurea verba,
 Sive apis Argivæ mellea fortè velis.
 Non audita loquor, fas sit mihi visâ referre,
 Quæ tenuère animum sæpè legendo meum.
 Doctrinæ né prius cultum? mansuetave mirer
 Pectora: vel nitidum cum gravitate stylum?
 Quid memorem vasti penetralia cognita Juris?
 Quid Gallos, Italos, Hesperiosq; sonos?
 Nempè peregrinis hæc addiscuntur in oris,
 Quas illi studium pervolitâsse fuit.
 Mature hoc sensit Lipsena Academia, plausûs
 Quando peroranti publica signa dedit.

f) Johannes Hartmannus ab Erff, in Erff, &c. Ducatus Lunenburgici Prefectus summus: familiae antiquitate, strenuitate, eruditione & eloquentia magnus, Matertera maritus.

g) Hugoldus de Starschedel, Eques Bohemus, in Bensen, &c. antiqua stemmatis dignitate, Eloquentia politicaq; prudentia decore nobilissimus, Matertera maritus.

h) Johannes Ernestus Haugwitz, Eques, &c. Ecclesia Cathedralis Naumburgensis Præpositus, Præses Cizensis, nobilitate generis & strenuitate amplissimus: Matertera maritus.

i) Jan Abrahamus de Salhausen, in Bensen & Marckersdorff, Eques, &c. Patruelis, exemplar erudite nobilitatis insigne. Quin imò omnes Ortu, Arte, Marte, Virtute, Auctoritate, nobilissimi.

En hos atq; alios (quis enim percenseat omnes?)
In cœpto cursu, quos imiteris, habes.
Additus est studii Phœnix Moderator aviti,
Qui doctâ gressus dirigit arte tuos.
Cui si præbueris facilem, velut hætenus, aurem,
PELIDES olim maximus alter eris.

Ejusdem Anagrammata duo.

I.

FRIEDERICUS DE SAALHAUSSEN:

ex quo

HEUS VERNAS ADFERS DELICIAS.
Flos veluti *vernus* cunctis est grata voluptas,
Sic *fers delicias*, tu Friderice, meras.

II.

FRIDERICUS DE SALHAUSEN

ex quo:

LAUDES DIVAS HINC REFERS.
Gieffenis placuit Musis Oratio: *Laudes*
Hinc igitur *divas* ambrosiamq; *refers*.

EJUSDEM

APOSTROPHE

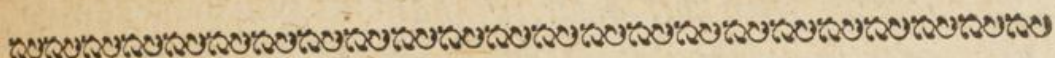
AD Dn. PERORANTIS PRÆCEPTOREM,
Dn. M. JOHANNEM LANGENHEIM, VIRUM POLI-
tiore literaturâ & virtutum splendore excellentissi-
mum, amicum suum dilectis-
simum.

ARboribus fructus decus est, flos vividus Herbis,
Messis agro, Campo gramina, piscis Aquæ.
Sic tua Discipulus magna est, præclare Magister,
Gloria, in obsequii dexteritate sui.
Fructus ab arboribus, flos enutritur ab herbâ,
Far ab agro, à campo gramina, piscis aquâ.

Sic

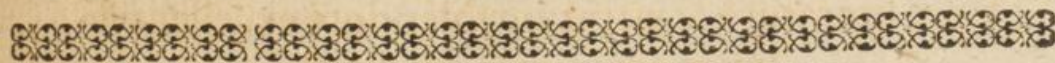
*Sic tu illum puro Musarum è nectare succo
 Imbuis, & magni dona vigoris alis.
 Maecti ambo! hoc nexu felici gloria vobis
 Crescat in aeternos non moritura dies.
 Et quia decretum est plures in visere terras,
 Esto Deus vestra duxq; comesq; via.
 Vobiscum quò rebus agat fortuna secundis,
 Et faustâ caeptis omnia sorte fluant.*

Χειρὸς Ἡμῶν Σωτηρία.

*AD Dn. FRIDERICUM DE SALHAUSEN,
 Publicè cum auditorum approbatione de Summo Bono
 Perorantem.*

EST magnum magno nasci de sanguine: Majus
 Est quid Majorum facta probata sequi.
 At summum decus est propria virtute nitere,
 Et patriam studiis amplificare domum.
 Omnia cum coëant in te *Friderice*, tot inter
 Illustres proavos concelebrandus eris.
 Magnus es, at Major si sic modò pergis; & olim
 Crede mihi, magnos Maximus inter eris.

*M. Cunradus Dieterich Ethica
 Professor & Pedagogiarcha.*

ALIUD.
FRIDERICUS DE SALHAUSEN
Μετὰ γράμματι ζετι
FIS CHARUS, LAUDE RENIDES.

Non nego, patrito ramus millesimus ortu
 Et lorica nitens, Galeaq; insigne decorum

Et proavum virtus & masculus indolis ardor,
Sunt aliquid, stirpisq; queunt sarcire ruinas,
Ædificantq; viros tenuis ipsa cacumina cæli.

Qui tamen ingenuas coluit feliciter artes,
Quiq; laboravit publicis inscribere chartis
Incrementa suæ virtutis & artis & ortus;
Est teres eloquio, & caput exsinuavit in auras,
Atq; voluptates innum damnavit ad orcum,
Odit & irato cane pejus, & aspide pejus;
Quemq; palæstriten ubertas lactea fandi
Vidit, & in cathedra pubes Academica stantem
Admirata fuit ceu fidum Heliconis alumnum.

Ille mihi majus splendoris habere videtur
Momentum, & titulos & avitæ lucis honores
Exuperare, accendere lumen lumine majus.

O quàm te memorem juvenis generose feracis
Cui peperit titulos proavorum vivida virtus!
Sis licet à proavis ingens, sit stemma vetustum,
Vnde genus ducis, clypeosq; ostendere possis;
Vis tamen & propriâ nomen virtute parare,
Vis arte ac ortu, vis gente & mente coruscus
Esse, & virtutis numeros partesq; tueri.

Sicut gemma micat fulvo quæ jungitur auro
Clarius, & nostros perstringit fortius hircos:
Sic quoq; nobilitas junctâ virtute nitescit,
Et tibi conciliat majori fœnore lumen.

Hinc ô hinc procerum toto applaudente senatu
Fis clarus charusq; bonis ac laude renides.

Sis felix Friderice, & doctorum ora mereri
Perge Virum, serosq; veni celebratus in annos,
Sic genere, ingenio ingenuo, genioq; micabis,
Et magis atq; magis sublimem gloria tollet.

M. Casparus Finckius Log. & Phys. Profess. ordin.
Ad

AD EUNDEM Dn. FRIDERICUM DE SAL-
HAUSEN, UT ET PRÆSTANTISSIMUM ET
doctissimum Virum, Dn. M. JOHANNEM LANGENHEIM,
studiorum ejus directorem, amicum meum cer-
tissimum.

E*Nodes Cedros sic cernes crescere, sicut
Crescis in Hassiaco, mi Friderice, solo.*

*Quando igitur quicquam recte auguror, auguror illud,
Olim immortalis, cum morieris, eris.*

*Efficit hoc tua cura, ac sedulus indolis ardor,
Langheimi; ô patriæ lux oritura tua!*

*Ob decus ingenii, & vitam sine labe peractam,
Atq; ob iudicii florida dona tui:*

*Ob comes, qui multo hilarant te munere, mores,
Ob pectus cultu juris utroq; catum:*

*Diligo te nimium tot caros inter amicos,
Hic apud undisoni murmura rauca Lani.*

*Nunc aliò meditaris iter, veteresq; Treboces
Sectaris, Domino te comitante tuo.*

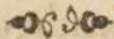
*Et delubra Dices, castæq; Themistis alumnos
Per desiderii flammea vota petis.*

*Maëti animo, illustres animæ, vos calitùs unà
Servet trina Monas, sospitet una Trias!*

*Ordinet egregios vobis horoscopus annos,
Pellat & obscuros sub Phaëthonte dies.*

*Ite bonis avibus; Christo comitante redite,
Et reduces patrios exhilarate lares.*

M. C. F.

IN DOCTISSIMAM ORATIONEM DE SUMMO
hominis bono, Nobilissimi & summae expectationis Adolescentis,
Dn. FRIDERICI de SALHAUSEN, Eq. Bohemi, haectenus in
Illustri Academia Giessena, bon. art. studiosissimi.

S Cilicet unanimi jurarunt plurima voto
Pectora, jurarunt sed pectora egentia mentis,
Circéa stabulare domo, Eurylochoq; relicto
Ad fædos brutum comitari Elpenora porcos:
Usq; adeo rationis egent, potiusq; sequuntur
Turpe voluptatis non eluctabile cænum
Inq; volutabris Epicuri spontè lavantur,
Nec non deliciis animum præsentibus explent.
Atq; utinam vulgus tantum parsq; infima plebis
Huic animum studio addixet, nullosq; pateret
Ingenuos tentare viam sub calle sinistro.
His decus à virtute venit, nomenq; merentur
Semidæum, certamq; ferunt super æthera palmam:
His Ithacus prodens heroo prætulit ausu
Moly, graves animo superansq; domansq; labores.
Sed tamen (hæc altis vis indolis ignea mentes
Roborat;) haud omnes vitiorum colla capistris
Subjiciunt, plerosq; juvat non sanguinis ortu
Sed probitatis ope & virtutis munere niti.
Hinc juvenum, inde virum totos huc ire maniplos
Cerminus. hi dextrum pleno callem agmine stipant.
Quos inter tua progenies patriæ indolis hæres
Magno animo *Antoni*, ad studium virtutis anhelat,
Nec non ad templum summasq; ad Palladis arces
Subvehitur magnâ juvenum stipante catervâ.
Hic coram Aonia turba sanctoq; senatu
Virtutis studium super ætheris extulit orbes,

Elo-

Eloquioq; gravi spacium omne implere theatri
Visus, & è memori verba omnia mente profari.
Sic age, sic *Friderice* animum, sic vota parentis
Implebis, generisq; ornabis stemma paterni:
Atq; olim, cum te firmabit grandior ætas,
Corda tuo poteris præbere vicaria patri,
Consilio & patriam terram auxilioq; levare,
Et Bojemorum resq; omnes Cæsaris almi
Frugiferas ad opes & commoda ducere recta.

Conradus Bachmannus M.

A L I U D.

Multum est à teneris annis consuescere, multum est
Ingenium à teneris excoluisse sagax!
*Hoc natura docet, docet optimus ille magister
Rerum usus, quam sit fortis ad ingenium!
Hoc Friderice doces Clarorum ante ora virorum,
Dum facis Augusto verba diserta loco.
Perge ita, sic viridi collecta in flore, videbis
In senio; accrescet iudicium ingenio.*

Amoris ergo Cognato suo gratulabatur
Abraham de Sebotendorf. Siles.

A L I U D.

CUM sermone tuo cunctorum pectora cultò
Demulxisti, auresq; simul, vereq; probasti,
Nequaquam rectum sola ex ætate petendum
Judicium, vinci sed ab indole sapius annos:
Injecisti animo suavissima vincula nostro
(O *FRIDERICE*, tuæ longè spes maxima gentis)
Et desiderium, concordia ut vivere tecum
Ardeam amicitia & sale consuetudinis uti.
Hæc mea quàm fuerat primùm jucunda voluptas,
Tàm fuit ægrè animo rursus, discedere postquam
Et properare paras peregrinas orbis ad oras.
Sed quia fata volunt, queis non contendere fas est,

E

Feli-

Felicem vobis cursum, auxiliumq; supremi
Numinis, & fausti splendorem sideris opto.

Amoris ergò grat.

Georgius Rudolphus à Trotha.

AD Dn. FRIDERICUM DE SALHAUSEN,

&

Dn. M. JOHANNEM LANGENHEIM, AMICOS
suos mellitissimos.

IBitis ergo? animoq; sedet sententia firmo,
Perlustrare alias, cursu multiplice, terras?
Ac multorum animos hominum cognoscere & urbes?
Salhusi generis decus; & tu docte Magister;
Quem Musa Pallasq; fovent, Charitesq; serenant.
Ite Dei nutu, fatis felicibus ite.
Per terras & aquas, campos, sylvasq; silentes,
Per montes tumidos, per depressas convalles,
Perq; urbes & agros, fatis felicibus ite.
Terra, via molles gressus, callemq; politum,
Et Neptunus aquis portus det habere secundos.
Aura salubris eat campis, sylvæq; ministrent
Presidium à Boreâ rapidoq; levamen ab aestu.
Subsistant montes, simul ad sublimia valles
Tendant, & coëant equali pondere colles.
Urbibus excipiant Charites vos omnibus omnes,
Nec Cyclopum unquam contingat inhospita tecta,
Agrestesve, ubi barbaries, accedere villas.
Omnia succedant, feliciter, omnia voto
Congrua sint animi, nec spes frustretur euntes.

Amoris ergò grat. Joan. Melchior à Griesheim.

ALIUD.

Nestora cur cecinit grandævum carmine Homerus?
In promptu causa est; verba diserta dabat.
Magna fuit quondam grandes ætate disertis
Laus verbis causas proposuisse suas.
Tu Juvenis vix dum natus tria (maxima laus est)
Lustra, voluptati verba inimica facis.

Tam

Tam bene, tam cultè, & dextrè FRIDERICE peroras,
Ut liqueat magnis te placuisse viris.
Nomina sic addes claris genitoribus ampla:
Sic linguas, artes moribus adde piis.
Sit dos magna, esto, virtus præclara parentum:
Veriùs ast virtus propria nobilitat.
Quin age majorum magnos, victor amice,
Scande super titulos, gloria major erit.

Τῆς Φιλίας ἢ συνοικίσεως ἢ συμβιώσεως ἐνεκα *adjecit*
Conradus Guilielmus à Selbach cognomine Quadfasel.

ALIUD.

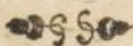
CUr linguis Giessam? forsàn facundia causa est?
Hac, ut coepisti, te cumulare studes?
Causa subest gravior: Musarum hac sede relicta
Præclarâ, nostris te evehis ex oculis,
Ut mores videas (una hand fert omnia tellus)
Diversos hominum; solùm imitere bonos.
Aonidum docto pectus quò flumine tingas,
Et redeas cultus moribus, arte, domum.
Sit felix abitus, reditus felicior esto:
Sis patriæ columen, gloria magna patris.
Nec tamen, hoc oro, capiat te oblivio nostri,
Absentis præsens pectus adesse sinas.

Ad conservandam conversationis, cohabitationis &
convictus memoriam lubens apposuit
Joannes Wolfgangus à Selbach cognomine Quadfasel.

ALIUD.

O FRIDERICE Boni gratum patris ornamentum!
Cui fuit à superis, Nobilitatis honos!
Culta Pericleis recitata oratio verbis
Fert tibi, Gissenâ teste, perenne decus.
Gratulor; at Dominum rogo, te comitetur euntem,
Ipse viæ sit Dux, in patriamq; Redux!

M. Iohannes Leuslerus.

FRI-

FRIDERICUS DE SALHAUSEN,

Anagr.

DEUS! VIR HINC SALES ADFER.

Vel

FRIEDERICUS DE SAL(h)AUSEN

Anagr.

INDE REFERAS DECUS AULIS.

D*Epereunt Juvenem sat claro sanguine natum
Floridula tres Nympha (hoc dicitur nominis omen)
Gratia, Laus, Virtus: quævis proprium petit illum.
Blandius, accedens cum Musis risit Apollo,
Felici auspicio donans superare labores
Pierios. Deus ô bone! primo in limine vitæ
Sat longè cunctas spes exuperare videtur,
Quando Epicurei deliramenta refutat,
Blanditer arridens cui cordi est blanda voluptas.
Auree flos juvenum, sic pergis tramite recto,
Sic sale conditus virtutum & laudis orabis,
Et Charitos blandos magis experiere favores.
Num dubitem? Vir mactæ sales hinc providus adfer;
Sic decus inde olim referas prudentior aulis,
Quas Venus illaqueat; quæis Salmacis unda superbit;
Hinc tibi fama locis exsultim didita surget
Cunctis, ut Phæbus dextrum mihi sternuat omen.
Quid causor? de te summa expectatio patris
Haud quicquam in dubium Phæbô suadente, vocabit.*

M. Bernhardus Mengwein Thuring.

F I N I S.

